

Schaesberger gank! dat fiès zoa ech nao ozen aard,
Zoa ech Limburgs in gans zie waeze,
Woa euver me zoa wièneg vingk te laeze,
Al ies 't verscheije honderd jaor bewaard.
Dao oppe Schaesberg bie 't klein kapelke
Van oze ouwen braven eremiet.
Wae noats dao ies gewaes mèt dat gevelke,
Ies zie brevet es Valkeberger kwiet!
Elk jaor dan es de zomer ies gekomme,
Es zondes veur oos valkeberger bronk,
Es Oastergats en beende vol mèt blomme
Sjtoon in al hun volle prach en pronk,
Zoa wie oos Limburg dat allein kan hubbe,
En de veugel fluite in dae groate gaard,
Weurd oppe Schaesberg mèt zien berg en grubbe
Et fiès gevierd ter ière Sint Lenaard.

Et schmurges vreug veur dat de zon nog op ies,
Huèrt me ze baejentaere komme, al
Die baevertgengersj, soms dat 't einen troep ies
Van oet Mestreech, van Berg, van euveral.
Ze bae zich helop onder 't marschere,
Zoa wie 't einen echte baevertgenger moot,
Al huèrt me tussche 't gebed al ins bewere:
„Zèk Sjeng, dat groet glaas ait beer waor toch good,
Dao goon veer us sjtrak gauw nog ei kleint kriegel!“
Baet dan weer door. Dao reup opins ein vrouw
En wies nao de kiekoeit van 'ne soekkerbekker:
„Dao zuus-te vlaoi Bet! Zèk ich vraog ins gauw
Wat of er kost, want gluif zèk, dee is lekker!“

Zoa weurd al baejentaere doorgegange,
Wiek noe en dan d'n teks auch al ins aaf,
Oos Leven Hièr dae haet 't toch versjtange,
Dae kint hun hart vol grappe en toch braaf.
Dae wèt dat veer hie houte van e grepke,
Dat veer neet bae mèt e langk gezich.
Hee zaet: „Aan Limburg hub ich nog e schnepke,
Dao dink me nog mèt e kingerhart aan mich!“
Zoa weurd door honderde de Schaesberg opgedazeld
Tot schmurges tegen ein oer of zès
De ganse bosch van 't baeje razelt.
In 't kapelke begint de ièrschte mès.
In 't klein kapelke mèt zien drie, veer benkskes,
Sjiteit wie in elke kèrk einen altaor
Van mergelblòk en schoan geverfde plenskes,
Mèt kèrke-lievend schoan en zonneklaor.
Mè de mieste baevertgengersj blieve boete,
Huère de mès veur d'opgesjlage deur,
De bosch ies wie ein kèrk mèt bonte roete,
Dao zurge zon en boum en blome veur.
Die boum dat zeen sjuus groate kèrkpilere,
Dao op 't gewulf greun-goud gepolchromeerd,
De zon schient in d'n dauw al sjpelentaere.
Zoa sjtaats waor noats ein kèrk gelumineerd!

De zomerwind sjeelt in de boum d'n urgèl,
Onder de mèsse op Schaesberggank.
De veugelkes mèt hunne kleine gurgel
Zinge wie ingelkes de kèrkezangk.

Zeen noe de kèrkedeenste aafgeloupe,
Dan begint dao bove auch de sjpas,
Want al die luuj die hubbe wiet geloupe,
Daorum weurd zich noe auch get oetgerast.
Van bae en loupe krieg me doorsch en honger,
Gebed allein bringk direk niks in de maag,
Daorop hubbe andere weer get oetgevonge,
En profetere van zoa 'ne schoanen daag.
Die hubbe e sjtuk van de bosch herschape
In wat me neump e boete-restaurant.
Me kan zien krachte dao biejin goon rape
Mèt e glaeske beer en auch get veur d'n tand.
De banke, 't buffèt en auch de dussche
Zeen mèr roew planke op get houte pàöl,
Rondom getummerd en dan sjiteit daotussche
D'n hospes mèt zien waar. Vãöl
Leus me hie en dao op e braed geschreve:
„Broodjes met schenk“, of ander lekkernie.
De baevertgengersj laote zich gereve;
Ze hubben appetiet en doorsch veur drie,
En al wat ièrsch nog baede bie 't kapelke,
It noe zien boterham en drink zie beer,
En loert vol vruid nao 't drièjend karreselke,
Of nao de schokkele die zijweve op en neer.
En loestert nao hun urgels wie die janke,
En sjpoowe zich op die vermake aan.
Andere sjtoon knouwelentaere op de banke,
Gape de kunste van 'ne boeiekuning aan.
De krãöm verkoupe fluitsjes en trompette,
Door alles heen huèrt me hun scherp getoet,
E paar jonge scheete um zich te verzette,
Veur 'n sigaar of 'n roas e lempke oet.

De gansen daag zuut me luuj goon en komme,
Bis saoves doert 't gebed, de kèrmis en 't plezeer,
En 't is hie auch al dèkkèr veurgekomme,
Dat nao 't drinke en vãöl glazer beer
Ter zich e paar wolke goon schrãöm oetdeile
(Wao kump e zoa get auch al neet ins veur?!)
En um de knoetse beter te doon heile,
Woord meital same nao zoa e klein malheur
De vrae op limburger maneer geteikend:
Me dronk zich samen eint, aaf waor de baard!
Ich wil neet zèkke dat dit 't sjlot beteikent
Oppe Schaesberg van 't fiès van Sint Lenaard.
De meisten tied ging 't auch waal zonder schmakke,
Woord nao 't gebed geamuseerd wie 't zich gehuèrt;
Velen ins weurd, dan waoren 't altied bakke,
Woa zich toch geine òrntige miensch aan sjtuèrt.